

EL MEU HUMIL HOMENATGE A SALVADOR DALÍ

FA pocs minuts acabo de veure per la televisió les imatges del funeral i enterrament de Salvador Dalí, aquest Català universal reconegut arreu del món per les seves pintures i dibuixos que difícilment podran ser superats. Ja des del moment en que vaig saber la mort d'en Dalí vaig pensar de retre-li el meu humil però sincer record. Em vingué a la memòria les dues vegades, ja fa alguns anys, que vaig poder saludar-lo, a ell i a la seva estimada Gala a qui dec la possessió d'un autògraf del genial pintor. Això va ser quan assistí a la inauguració d'una exposició d'obres seves al Saló del Tinell de Barcelona. M'hagués agradat que aquest autògraf hagués estat publicat amb aquest article, però, malauradament, no ha pogut ser així ja que després de més de dos dies de recerca entre la munió de papers que conservo no l'he pogut trobar, però sé que l'haig de tenir a casa i qui sap si quan menys m'ho esperi el trobaré.

La segona vegada del meu encontre amb Salvador Dalí ens deixà bocabardats als milers de persones que omplírem la gran plaça d'aquest Parc on ja només arribar-hi s'hi veia a la part més enlairada, un tron majestuós al terra, una grandiosa tela blanca enmarcada, a un costat, una gran foguera i alguns bidons de quitrà i més amunt una grua. No cal que digui la sorpresa i els comentaris que tot aquest parament motivà. Què ens volia comunicar el genial pintor? S'anava fent fosc, la gent ja no trobava lloc i Salvador Dalí no apareixia. Ja ben fosc s'encengué un focus que il·luminava el tron i de sobte aparegué Dalí portant damunt el cap una corona reial i el seu inseparable bastó i saludà amb breus paraules els assistents parlant d'aquella manera tan peculiar seva d'anar allargant les paraules, quasi podria dir que arrossegant-les.

"Benvolguts amics - encetà- sóc genial, únic. Permeteu-me que us digui només poques paraules però que seran suficients: el general Prim nasqué a Reus, Fortuny nasqué a Reus, Gaudí nasqué a Reus

... i jo també, i tots som uns genis". Tot això acompanyat de grans gestos. Ben aviat s'encetà un animat col·loqui entre Dalí i molts de periodistes i locutors de ràdio fins que un d'aquests últims, en Federico Gallo, molt conegut en aquells dies per les seves "actuacions" a Ràdio Nacional i molt adicte al Movimiento Nacional, li cridà: "Sr. Dalí, ¿cree usted que para ser un buen pintor hace falta ser un payaso?". La resposta fou immediata. "Desde luego que no, pero le diré que hay muchos payasos que no saben pintar ...". Aquesta resposta fou fulminant, L'impertinent i cregut locutor no obrí la boca la resta de la nit.

Tot seguit, ja dissolt el quitrà, uns homes anaren abocant quitrà al costat de la gran tela, i Salvador Dalí, amb una escombra, molt ràpidament, quasi com embotgit, l'anà escampant damunt la tela al mateix temps que els qui havien dissolt el quitrà no paraven d'abocar-ne i Dalí no parava de canviar d'escombra. Un cop acabada aquesta insòlita operació, la gran tela emmarcada, fou aixecada amb la grua i tots poguerem veure-hi, meravellats, una meravella i insòlita pintura del temple de la Sagrada Família de Barcelona. Una vegada més, Salvador Dalí ens havia demostrat la seva gran genialitat, quelcom que semblava impossible: convertir en pocs minuts, només amb una escombra i quitrà líquid una perfecta i monumental reproducció pictòrica de la no menys genial obra de Gaudí, aquesta inacabada però coneguda arreu del món Sagrada Família.

Aquest és el record que tinc del genial pintor amb tot el que pot tenir d'admiració i homenatge al recentment desaparegut SALVADOR DALÍ.

Juli G. Valls

Revista
ROQUEROLS